

המשך לפרשת: כי תשא.

”אין לך בן חורין, אלא מי שעוסק בתורה!” רק הוא יכול לומר “לא” לרצונותיו, לשים להם בלם, מעצור. להיות אדון עליהם”, ולא הם אדון עליו! להמנות על הצדיקים, שליכם ברשותם ולא על אלו שהם ברשות ליבם...

ויש פירוש נוסף: התבוננו סביב וראו, כולם עבדים לדאגותיהם, אין אדם מאושר!

איך אפשר להיות בן חורין מדאגה אף כאן - סיפור.

שני סוחרים נסעו אל היריד. נטלו עימם סכומי כסף נכבדים. בדרך, קנה אחד מהם ספר יקר ערך. הגיעו לכרך לפני שבת והשתכנו באכסניה. הפקידו בידי בעל המלון את כספם הרב, שישמרו עבורם עד לצאת השבת. כי חקרו ודרשו, והכל גמרו את ההלל על יושרו ומהימנותו.

יצאו לטייל, נטל הסוחר עימו את הספר שקנה. אמר לו חברו: “מאימתי הולך אתה לטייל עם ספר בידך?”

השיבו: “מה אתה סח! הספר עלה מאתיים שקלים, חייבים לשמור עליו!”

הציע לו: “תמסור אותו לבעל האכסניה, עד שנשוב”.

נדהם הסוחר: “מה איתך, מאתיים שקל הם סכום רציני!”

החבר הביט בו כמטורף: “הרי הפקדת בידו רבבות שקלים, ואתה מהסס לתת לו עוד מאתיים לשעה קלה?!”

והנמשל: כולם עמוסים דאגות קטנות. אבל המאמין בה’ ובהשגחתו יודע שהקדוש ברוך הוא מקבל את נשמתו בכל לילה ומחזירה, ושומר על חייו ובריאותו. ממילא הוא בן חורין מדאגותיו, מתוך בטחון מלא שהקדוש ברוך הוא יפתור גם אותן! וכן אמרו חז"ל: “מי שנותן חיים - נותן מזונות”. מי שברא יום - ברא פרנסתו!” הידיעה הזו, מנחה את ההורים גם לגבי חינוך בניהם.

הורה שמחפש חינוך טוב לבנו, יבחר בחינוך של תורה. כי הוא יודע כלל זה: **בני מקבל מהקדוש ברוך הוא חיים ובריאות, ויקבל מהקדוש ברוך הוא גם פרנסה. ועלי, בתור הורה מסור, לדאוג בראש ובראשונה לאישיותו וליהדותו, להמשך שרשרת הדורות!**

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת “חכמה ומוסר” ע”י מורנו ראש הישיבה והכולל.

השיחה נאמרה בהקשר לספר “שערי תשובה”.
שער ג פרק: נה-נז.

רכיל - רך לזה, ע”י כך שהוא רך לזה

הוא גורם שיסתתמו טענותיו של השני.

בדומה לזה, לא שהלאו הולך על זה,

כתוב, (תענית ח.) תלמיד שלא מצליח בלימוד, הסיבה לכך נעוצה, מפני רבו שאינו מסביר לו פנים! שייך שאדם מאבד הרבה מהאפשרויות שלו להצליח, מחמת שלא מסבירים לו ‘פנים’. לאדם חשובה ‘ההרגשה’.

שייך גם שיש עונש של ‘מידה כנגד מידה’, שאם אדם מסביר פנים לאחרים, אפילו שלא היה ראוי כל כך להסביר להם פנים, במידה כנגד מידה גם הקבי”ה יסביר לו פנים!

כשהדיין רך לזה וקשה לזה, בעקיפות הוא גורם עוולה של ממש. כיוון שהוא הסביר פנים לזה ולא לזה, ע”י כך נסתתמו טענותיו של השני, וע”י זה יצא פסק עם עוולה, גרמא בנוקין.

יש צדדים לכאן ולכאן, וצריך לזה

גם ס”ד, לפעמים לא צריך להסביר לו פנים, ולפעמים צריך... גם בחינוך של הילדים זה ככה. לפעמים צריכים להתנהג ככה ולפעמים ככה, אבל כשצריך אז צריך. מי שלא מבין שיש ‘הכא במאי עסקינן’ הוא לא מבין את החז”ל בכלל.

לדוגמא, התלמיד שואל שאלה שהוא בעצמו מסוגל לענות עליה, היה ראוי שהתלמיד יחשוב קצת. יש

תלמידים שעל שאלה כזאת לא

מסוגלים לענות, אבל אם הוא מסוגל,

למה שהתלמיד לא ישבור את הראש

שלו, בשבילו זו לא שאלה מי יודע מה,

וכשהוא ישבור את הראש שלו ע”י כך

הראש שלו יתפתח יפה, זה לטובתו.

ראינו בגמ’ בכמה מקומות, שהיו שואלים והחכמים לא היו מתייחסים

לשואל, לא היו עונים. ולפעמים הגמ’

חוקרת, למה לא החכם ענה לו. הרבה

פעמים ההסבר לכך שהחכם לא ענה לו,

בגלל שהחכם רצה שהוא יחשוב בנידון

לבד, והחכם סמך עליו שהוא יגיע

לתשובה לבד.

נו. **ושם אלהים אחרים לא תזכירו (שמות כג, יג) - לא יאמר אדם לחברו: שמור לי אצל עבודה זרה פלונית.**

פשוטות היא נתיב חכמה, פשוטות היא נתיב חיים.

בפשטות הוא נותן חשיבות לעיזו. וזה גם לא טוב שאדם יזכור דבר כזה. דבר כזה צריך להמחות לגמרי מן העולם. צריכים להזהר מדברים ‘פסולים’, לא לתת להם קביעות, לא לעשות מהם עסק. הם מקבלים ‘חשיבות’ ע”י שעושים מהם עסק. וצריכים להזהר לא לעשות עסק מידיעות אחרונות או מעריב, זה דברים פסולים.

נו. ולא תחנם (דברים ז, ב). פרשו רבותינו זכרונם לברכה (ע”ז כ א): לא תתן להם חן,

ההמשך יובא בעוד שבועיים אי”ה.

 										בס"ד	מצא את המסתתר
לפרשת	תצוה										
ללא פסוים											
מצא 18 מילים בלבד בתפזורת. במאוזן, במאונך ובאלכסון.	מצא מימרה מסתרת .										
צ	ו	ת	ע	ש	ה	מ	ש	צ			
מ	צ	א	ד	מ	ת	צ	ד	מ			
ר	ש	כ	ד	ג	י	צ	ג	נ			
י	ת	ג	ה	י	מ	ה	ר	פ			
פ	צ	כ	ר	מ	ש	כ	ל	כ			
ס	ג	ש	ל	א	ז	צ	ש	מ			
ד	ב	מ	מ	ש	ל	י	ג	צ			
ב	ו	ה	ג	י	ח	ש	ט	א			
ר	ש	ד	ז	ו	ש	ו	פ	ח			
ק	מ	ט	ת	ג	ר	ד	י	ת			
ת	ג	פ	י	ת	ח	מ	ש	ל			
ר	ש	מ	ו	נ	א	ג	כ	כ			
ב	צ	ל	י	ב	מ	ת	ח	ת			
ח	ע	ש	נ	ח	פ	ג	ש	צ			
ת	מ	צ	ש	ת	צ	מ	ר	ח			
צ	ש	ג	ח	מ	ש	ח	צ	א			
אפד	תולעת	טור									
אבן	יהלם	ארגמן									
פטרדה	חברת	כתפת									
שני	זכרן	חתם									
תפתח	פתוחי	תכלת									
זהב	שש	ברקת									
ספיר	נפך	חרש									
האם מצאת את המשפס:											
חבקוק פרק א פסוק יד											
מאת: ותעשה אדם כדגי הים כרמש לא משל בו :											

 												בס"ד	<i>אסוניין מחפיותא אשדות</i> קח פסק זמן...
הבוקר/ צהרים/ערב ?													
<i>א סנת איפוח?</i>													
בישיבת 'חכמה ומוסר' שכונת בנה ביתך רח' התאנז 2 רכסים. <p>בנשיאות הרב"ג אברהם טוויל הכהן שליט"א ראש הישיבה.</p>													
לפרטים : הרב נתנאל ירב , טל' : 7124735 - 052 .													
<i>שפתות האירוח היוצרות רק לכווקים.</i>													
בימי שני מדי שבוע מתקיים שיעור מפי ראש הישיבה שליט"א בשעה 19:45 בבית הכנסת הלבן ברח' אברבנל, בקרית חיים מערבית.													
בכל יום שני בשעה 20:15 מתקיים שיעור תורה בביהכ"ס "נצר יעקב" ברח' טרניוובסקי 9, קרית בנימין קרית אתא. ע"י אחד מרבני הישיבה.													

ברכת הגומל

תרופת הפלאים

מספר רבי שלום לוי ה"ו מבני עירו של רבינו, רבי שלום עבר טראומה קשה שהותירה בו רושם עז והעכירה את רוחו עד למאד. כתוצאה מכך נפל למשכב והחל סובל מכאבי ראש וחולשת קשות, יסוריו תכפוהו בעיקר בשעות הלילה, אך בבוקר היה מתאווש ומעט הוטב לו.

שם פעמיו רבי שלום לערים הגדולות לדרוש ברופאים, אולי ימצא מזור לצרתו. טובי הרופאים יגעו ולא מצאו את סיבת החולי. לאחר כחודשיים שב רבי שלום לעירו, שבור ומיוסר, לאחר שהוציא ממון רב לדרוש ברופאים אך ללא הועיל.

כל אותו הלילה גנח רבי שלום מעוצמת מכאוביו העזים, בוקר של יום חדש הפציע, והנה מבעד לחלון ביתו של ר' שלום, נשקפה דמות קודשו של הצדיק רבי יוסף, שעה ששב מבית הכנסת ותחת בית שחיו היו מונחים טליתו ותפיליו.

מיהרו בני הבית ור' שלום בראשם לקראת הצדיק לברכו לשלום, התעניין רבי יוסף בשלומו של איש שיחו ואמר לו "שמעתי שכבודו חולה היה".

התפרץ רבי שלום בבכי תמרורים, בשברון לב תינה לפני רבי יוסף את צערו הנורא. התרעם רבי יוסף ואמר "מדוע לא הודעתם לי עד היום מאומה ממצבכם הקשה? אך אל דאגה, השם הטוב יהא בעזרכם וקרובה ישועתכם לבוא".

נפנה רבי יוסף אל אשת ר' שלום ואמר לה "אנא המציאי לי שן שום". הזדרזה האשה למלאות רצון רבינו, נטל רבי יוסף את שן השום, שפירקה לששה חלקים, ונכנס לביתו ועשה מה שעשה. לאחר זמן מה שב לבית ר' שלום וחלקי השום בידו. הוא מסרם לרבי שלום והורה לו: "הלילה הזה תאכל שני חלקי שום, למחרת בבוקר תאכל שני חלקי שום נוספים, ובלילה תוסיף לאכול את שני חלקי השום האחרונים" (צ"ע מה עם הענין של שום שעבר עליו לילה ששורה עליו רוח רע מדוע לא חשש לזה רבי יוסף אחויון צ"ל, ויתכן לשם רפואה אין לחשוש בפרט וכפי שמופיע בסוף הסיפור שככל הנראה כתב עליהם שמות קדושים ואם כן אין כאן חשש של רוח רעה).

הביט רבי שלום בחלקי השום, והנה כתב עליהם רבינו אותיות שלא הבין פשרם. "צדיק גוזר והקב"ה מקיים". לאחר שסיים לאכול את כל השום חלפו מכאוביו כליל, והבריא לחלוטין.

הוסיף בהתרגשות רבי שלום: "כוחה של רפואת הצדיק היה כה חזק, למרות שחלפו כעשר שנים, לא חשתי בראשי מעולם, ואפילו לא כאב קל".

הלכות: קטן לענין ברכת הגומל, וקטן שהגדיל, וקטן שהגדיל.

א. קטן לענין ברכת הגומל, וקטן שהגדיל

שם: עוד כתבו, דקטן אינו מחויב להודות, ואפילו מצד מצוות חינוך. כי אין יכול לומר הגומל 'לחייבים' שהרי עדיין אינו בר חיובא, ואם הכוונה על אביו, אין זה מן הכבוד שבן יאמר כן, וגם האב לא יברך הגומל על בנו, וכן נתפשט המנהג בכל תפוצות ישראל, אם כי קיימים כמה משיטות הפוסקים הסוברים שקטן שהגיע לחינוך יברך הגומל, ויש הכותבים שהנכון שיברך בלשון בריך רחמנא מלכא דעלמא הגומל לחייבים וכו'.

וקטן שנכנס לעת סכנה כשהוא עדיין בקטנותו וכשנחלץ מהצרה כבר בן י"ג שנה ויום אחד הוא יכול לברך הגומל בשם ומלכות.

ב. בענין ברכת הגומל לנשים, וההודאה אחרי לידה

שם: וגם נשים, מנהג העולם שאין מברכים ברכה זו, וכתבו האחרונים הטעם משום דסדר ברכה זו הוא בפני עשרה ולאו אורח ארעא לאשה, ויש שכתבו דמ"מ נכון הוא שתברך בפני עשרה עכ"פ בפני נשים ואיש אחד. ועצה זו שתברך בפני עשר נשים ואיש אחד לא נתקבלה כלל. כי חיישינן לדעה הסוברת (להלן שו"ע סעי ג) שצריך מנין עשרה ונשים אינם בכלל זה, וכדברי הגמ' (ברכות מ"ה ב) מאה נשי כתרי גברי דמיינן, וכשמברכים שלא בפני עשרה אנשים גדולים מברכים בלא הזכרת שם ומלכות או בנוסח בריך רחמנא וכו'. ובפוסקים מצינו הרבה בענין ברכת הגומל לנשים. ומסקנת הדברים כן הוא: מנהג הספרדים בכל מקומות מושבותיהם שהנשים מברכות הגומל לאחר שנתרפאו ממחלה או לאחר שבעה ימים מלידתן, ולכתחילה נכון שיברכו בביתן אם מזדמן לשם מנין אנשים, ואפילו בלילה, או ילכו לעזרת הנשים שבביהכ"נ וישמעו עשרה אנשים ברכתה ויענו אחריה, ואם בעלה ג"כ בחיוב הגומל יברך הוא כשאשתו נמצאת בעזרת נשים ויכוין להוציאה ותענה אחריו אמן.

והאשכנזים נחלקו במנהגיהם, חלק מקהילות האשכנזים וביניהם אנשי ירושלים מהישוב הישן נוהגים שמביאים מנין לבית היולדת, ומברכת הגומל כשהם שומעים, אמנם אך ורק אחרי לידה, ולא לאחר שנתרפאו מכל מחלה שהיא.

ויתר קהילות האשכנזים נוהגים שאין האשה מברכת הגומל כלל ועיקר, אלא לפני יציאתה מביתה לדברי הרשות הולכת מתחילה לביהכ"נ ושומעת 'ברכו' ועונה עם הציבור 'ברוך ה' המבורך לעולם ועד' ומכוונת להודות להשי"ת שגמל לה כל טוב, ולכתחילה נכון שיהיה זה בעת קריאת התורה, ובעלה יעלה לתורה ותענה אחריו, אך אין זה לעיכובא כלל ויכולה לשמוע גם ברכו דתפילת שחרית וערבית וגם מכל אדם ולאו דווקא מבעלה.

ההמשך יובא בעוד כשבועיים אי"ה.